

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 27 d'agost de 2025

**Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 4.
L'entrega. «Qui busqueu?» (Jn 18,4)**

Benvolguts germans i germanes,

Avui ens aturem en una escena que marca l'inici de la passió de Jesús: el moment de la seva detenció a l'hort de les Oliveres. L'evangelista Joan, amb la seva habitual profunditat, no ens presenta un Jesús espantat, que fuig o s'amaga. Al contrari, ens mostra un home lliure, que s'avança i pren la paraula, afrontant amb valentia l'hora en què pot manifestar-se la llum de l'amor més gran.

«Jesús, que sabia tot el que li havia de passar, surt fora i els pregunta: “Qui busqueu?”» (Jn 18,4). Jesús ho sap. Però decideix no retrocedir. S'entrega. No per debilitat, sinó per amor, un amor tant ple, tant madur, que no tem el rebuig. Jesús no és capturat: es deixa capturar. No és víctima d'un arrest, sinó autor d'un do. En aquest gest s'encarna una esperança de salvació per a la nostra humanitat: saber que, fins i tot en l'hora més fosca, es pot continuar sent lliure per a estimar fins al final.

Quan Jesús respon «Soc jo», els soldats cauen per terra. Es tracta d'un passatge misteriós, ja que aquesta expressió, en la revelació bíblica, evoca el nom mateix de Déu: «Jo soc.» Jesús revela que la presència de Déu es manifesta precisament allí on la humanitat experimenta la injustícia, la por i la soledat. Precisament allí, la llum veritable està disposada a brillar sense temor de ser aclaparada per la foscor que avança.

En plena nit, quan tot sembla enfonsar-se, Jesús mostra que l'esperança cristiana no és evasió, sinó decisió. Aquesta actitud és fruit d'una profunda pregària en la qual no es demana a Déu que ens alliberi del sofriment, sinó que ens doni la força per a perseverar en l'amor, conscients que la vida oferta lliurement per amor ningú no ens la pot prendre.

«Si em busqueu a mi, deixeu que aquests se'n vagin» (Jn 18,8). En el moment de la seva detenció, Jesús no es preocupa per salvar-se a ell mateix: només vol que els seus amics se'n puguin anar lliures. Això demostra que el seu sacrifici és un veritable acte d'amor. Jesús es deixa capturar i empresonar pels guàrdies només per a poder deixar en llibertat els seus deixebles.

Jesús va viure cada dia de la seva vida com una preparació per a aquest moment dramàtic i sublim. Per això, quan arriba, té la força de no buscar una via d'escapament. El seu cor sap bé que perdre la vida per amor no és un fracàs, sinó que té una misteriosa fecunditat. Com el gra de blat, que quan cau a terra no resta sol, sinó que mor i dona fruit.

També Jesús se sent inquiet davant un camí que sembla que només condueix a la mort i al final. Però està igualment convençut que només una vida perduda per amor, al final, es retroba. En això consisteix la veritable esperança: no a tractar d'evitar el dolor, sinó a creure que, fins i tot en el cor dels sofriments més injustos, s'hi amaga la llavor d'una nova vida.

I nosaltres? Quantes vegades defensem la nostra vida, els nostres projectes, les nostres seguretats, sense adonar-nos que, quan ho fem, ens quedem sols. La lògica de l'Evangelí

és diferent: només allò que es dona floreix, només l'amor que es torna gratuït pot retornar la confiança fins i tot allí on tot sembla perdut.

L'Evangeli de Marc també ens parla d'un jove que, quan Jesús és arrestat, fuig nu (Mc 14,51). És una imatge enigmàtica, però profundament evocadora. També nosaltres, en el nostre intent de seguir Jesús, vivim moments en què ens veiem sorpresos i quedem despullats de les nostres certeses. Són els moments més difícils, en què ens sentim temptats d'abandonar el camí de l'Evangeli perquè l'amor no sembla un viatge impossible. Malgrat això, serà precisament un jove, al final de l'Evangeli, qui anunciarà la resurrecció a les dones, ja no despullat, sinó vestit amb una túnica blanca.

Aquesta és l'esperança de la nostra fe: els nostres pecats i les nostres vacil·lacions no impedeixen que Déu ens perdoni i ens retorni el desig de reprendre el nostre seguiment, per a fer-nos capaços de donar la vida pels altres.

Estimats germans i germanes, aprenguem també nosaltres a lliurar-nos a la bona voluntat del Pare, deixant que la nostra vida sigui una resposta al bé rebut. En la vida no és necessari tenir-ho tot sota control. N'hi ha prou a escollir cada dia estimar amb llibertat. Aquesta és la veritable esperança: saber que, fins i tot en la foscor de la prova, l'amor de Déu ens sosté i fa madurar en nosaltres el fruit de la vida eterna.